

[Ellemann-Jensen]

afsættes til pensionskasser og forsikringsselskaber. Ja men indeksobligationerne synes at skulle blive det figenblad, hvormed regeringen søger at dække over en manglende økonomisk politik.

Det påstås uden dokumentation, at regeringen på den måde kan skabe 50.000 nye arbejdspladser om året i de kommende 4 år. Jeg må spørge: hvor i alverden kommer det tal fra? Hvorpå vil regeringen bygge påstanden om, at nye finansieringsformer sammen med en række såkaldte beskæftigelsesforslag skulle skaffe så mange arbejdspladser? Jeg må bede om en nærmere redegørelse for det regnestykke, der ligger bag den påstand, for der ændres jo ikke noget grundlæggende ved, at man nu bringer indeksobligationer ind i billedet. Ja, man må oven i købet slå fast, at for erhvervslivet er det en meget dårlig form for finansiering; det har mange, også Nationalbanken, slået fast. Specielt for landbruget ville indførelse af indeksfinansiering betyde, at man skubber nogle problemer et par år ud i fremtiden, men med den uundgåelige følge, at disse problemer så vil vokse sig endnu større.

Der kommer jo ikke mere kapital, fordi man laver indeksfinansieringsordninger. Hvis regeringen ikke vil beskære underskuddet på statsfinanserne, så skal der stadig sælges meget store beløb af statsobligationer. Det vil altså betyde en stigende rente, hvis man samtidig skal presse indeksobligationerne ind på markedet. Tingene hænger ganske enkelt ikke sammen i den politik, som regeringen antyder at den vil følge.

Regeringens forsøg på at indføre en renteaftgift for at presse indeksobligationerne ind i pensionsopsparingen vil være ødelæggende for den private opsparing i Danmark. Det drejer sig jo om hundredtusinder af personer, som sparer op til alderdommen, og som allerede har set denne opsparing blive antastet på forskellig vis, bl. a. ved skatteforhøjelserne i december 1979. Hvordan mon de vil reagere? Ja, skatteministeren sagde tidligere på året ved socialdemokratiets årsmøde, at det var samfundsskadelig gerning at antyde, at socialdemokratiet ville angribe den private pensionsopsparing. Den form for samfundsskadelig gerning, som måtte ligge heri, søger regeringen jo selv for i rigt mål ved at komme med den slags tanker.

Det er en meget farlig vej, regeringen her søger at slå ind på, og værst: den løser ikke problemerne, for investeringer i erhvervslivet er ikke noget, der kommer, bare fordi man sætter en pose billige penge frem. Investeringer opstår kun, hvis der er tillid til, at der kan være afsætning for produktionen i konkurrence med andre landes erhvervsliv, og til, at initiativerne ikke vil blive kvalt af nye reguleringer, nye indgreb, nye skattebyrder. Hr. Camre talte før om, at der skal vises tro og tillid, og hr. Camre angreb Industrirådets folk for ikke at have vist tro og tillid. Ja men tro og tillid skal have baggrund i realiteter, og det vil føre til skuffelse, frustration og vrede, hvis der ikke leves op til tro og tillid, og der er ikke skabt grundlag for tillid og optimisme i statsministerens åbningstale. Det er nødvendigt med en helt ny økonomisk politik, og jeg skal om et øjeblik komme ind på hvilken.

Men først landbruget, for der blev ikke sagt mange ord om landbruget i statsministerens åbningsredegørelse. Det virkede nærmest, som om statsministeren her ville reducere problemet til at være et almindeligt internationalt fænomen. Det kommende år er et skæbneår for dansk landbrug. I tusinder af bedrifter skal det afgøres, om man kan fortsætte eller man går konkurs. Der er tale om menneskelige tragedier, der er tale om en livsform, som er truet, og der er tale om et uundværligt bidrag til den danske samfundshusholdning, som er bragt i fare, og regeringen har ikke hidtil vist tilstrækkelig forståelse for denne situation.

Det, der er brug for, er en ordnet gældsafløsning af en helt anden størrelsesorden end det, regeringen hidtil har været villig til at diskutere. Det er nye finansieringsordninger, som ikke bare udskyder problemerne, som en indeksfinansiering ville gøre, og det er dybtgående ændringer i skattelovgivningen, som kan lette det danske landbrug for nogle af de byrder, som forringer produktions- og konkurrenceevnen, og venstre vil i den allernærmeste fremtid fremsætte konkrete beslutningsforslag herom. Men for landbruget som for det øvrige erhvervsliv er det allervigtigste, at der sker en kursændring i den økonomiske politik, for kun en helt ny økonomisk politik kan skabe den nødvendige optimisme og tillid.